

Redeșteptarea și solia 1888

Sâmbătă, 22 decembrie 2012 - Gili Cârstea

Chemarea la redeșteptare și reformă nu este nouă, așa cum poate părea ea bisericii de astăzi, angrenată în proiectul global inițiat de Conferința Generală. Somnul bisericii rămășiței este profund și are vechime, iar Dumnezeu a avut mereu grijă să ne avertizeze de starea și nevoia noastră presantă: Trezirea și schimbarea.

În martie 1887, cu un an și jumătate înainte de sesiunea CG de la Minneapolis, revista drapel a bisericii publica o tulburătoare declarație despre starea națiunii:

„O redeșteptare a adevăratei evlavii în mijlocul nostru, ca popor, este cea mai mare și cea mai urgentă nevoie a noastră. Căutarea ei trebuie să fie prima noastră preocupare” (RH, 22 martie 1887).

Nu este absolut uimitor că exact această declarație este prezentată și bisericii de astăzi ca fiind urgentă, la peste un secol de atunci? Nu ne îngrozește faptul că urgența asta din 1887 este încă urgența noastră de azi?

Este adevărat, biserica acelei vremi practica o anumită *evlavie*, dar era veșnica și vicleana *evlavie fără putere* din care s-a hrănit mereu poporul lui Dumnezeu din toate timpurile. Urgența, spunea Inspirația, era să vină *adevărată evlavie*, iar poporul nostru era avertizat că nu există altă prioritate decât descoperirea acestei *adevărate evlavii*. Ni se spunea, deschis și pe față, că nu este în regulă cu credința noastră.

Declarația intenționa – și era capabilă – să producă o revoluție în biserica rămășiței. Sosise timpul pentru o cu totul nouă experiență creștină, pe care nu o aveau, în ciuda luminii noi pe care o primiseră după 1844. Nu știau și nu înțelegeau că [virusul laodicean](#) tocmai ataca organismul sensibil al bisericii, pe căile lui tainice și subtile.

Dar declarația despre starea națiunii nu a mișcat pe nimeni. Frații se întrebau, ca și noi astăzi, ce poate fi, cum arată și ce urmărește această „adevărată evlavie.” Indirect se simțeau ofensați: „Adică noi ce am practicat până acum, o evlavie fără putere? Zel fără pricepere? Formalism mort?”

Poziția lor părea legitimă, dacă ne gândim că erau chiar vârful de lance al teologiei vremii, cei mai avansați oameni în înțelegerea oracolelor divine, purtătorii celor trei solii îngerești. Cum să le spui că tocmai ei au nevoie urgentă de reдеșteptare și reformă?

Au avut un an și jumătate în care să analizeze, să evalueze, să disece avertizarea cerului. Puteau pune întrebări, se puteau consulta cu sora White, care era în mijlocul lor. Dar în această perioadă nu consemnăm nicio acțiune a Conferinței Generale în această direcție, cu atât mai puțin ca ea să devină „prima noastră preocupare.”

Singurul eveniment notabil al acelei vremi era duelul teologic dintre G.I. Butler (președintele CG) și E.J. Waggoner (redactor la ST) asupra subiectului vital despre legea din Galateni. Lucru care arată cât de confuză teologic era rămășița acelor vremuri glorioase.

La sfârșitul lui 1888, Dumnezeu a trimis „solia de trezire” – o foarte prețioasă solie despre neprihănirea lui Hristos – prin frații Waggoner și Jones. Solia a fost confirmată de aprobarea entuziastă a vocii profetice de care poporul nostru se bucura în acel timp, un entuziasm care o făcea să declare că niciodată nu a fost sub influența Duhului Sfânt mai evident decât la sesiunea din 1888, unde Dumnezeu trimitea „mare lumină.”

Era răspunsul cerului la nevoia bisericii – reдеșteptarea adevăratei evlavii – și el a venit fără niciun proiect global de rugăciuni stăruitoare și neîntrerupte. Ca orice cadou divin, de altfel: nesolicitat, nemeritat și nebănuit.

O simplă *solie*, nicidecum o listă de activități, exerciții, proiecte, strategii. Dar ascunsă în acea simplă solie se găsea ecuația mântuirii, cheia pentru realizarea legământului cel veșnic, și implicit antidotul pentru pandemia de laodiceanism care începuse să cuprindă biserica. Era, dacă vreți, chiar parola pentru accesul la adevărata evlavie, care este „Hristos în voi, nădejdea slavei” (Col 1:27). Adică realizarea în fiecare inimă a prototipului pe care cerul îl demonstrase în Hristos: Omenescul plus divinul nu comite păcat.

Știm cu toți care a fost reacția liderilor bisericii în fața acestui fenomenal cadou din partea cerului: bătaie de joc, dispreț, ură față de solie și soli, insultă deschisă împotriva Duhului Sfânt, răstignirea lui Hristos în mesagerii Săi. Și, evident, a urmat expulzarea [solilor din America](#), spre a-i împiedica să mai aibă vreun impact asupra poporului.

Această stare de lucruri continuă până astăzi. Biserica nu și-a asumat, colectiv, eroarea de a merge pe drumul trasat de conducătorii acelei vremi.

Nu recunoaște că Hristos a fost alungat din biserică, și că în locul lui adorăm un impostor. Acum, în 2012, strigăm disperați după redeșteptare și reformă. Vedem bine că ploaia nu a venit în tot acest secol, dar tot nu suntem dispuși să înțelegem că redeșteptarea se produce doar atunci când poporul aude, la miezul nopții, solia de trezire. Conferința Generală dorește redeșteptarea, dar fără să permită poporului să audă solia de trezire.

Biserica este împărțită și la acest subiect. Dreapta radicală speră să se producă un miracol („iudeii cer minuni”), iar stânga liberală militează pentru destuparea minții („grecii caută înțelepciune”); ambele partide visează deșertăciuni, căci nu se va întâmpla nicio minune și nici nu vom evolua intelectual atâta timp cât respingem solia de trezire și ecuația fundamentală a sanctuarului, că omenescul unit cu divinul nu comite păcat.

Este bine că am dezgropat din arhive declarația cerului că redeșteptarea este cea mai urgentă nevoie a noastră. Acum, dacă tot am dezgropat-o, presați de realitatea incomodă că Ploaia Târzie nu mai cade odată, nu ar fi înțelept să ne întrebăm dacă nu cumva metodele noastre de a produce redeșteptarea sunt în opoziție cu soluția lui Dumnezeu?

Dacă este „cea mai urgentă nevoie a noastră,” și dacă ea trebuie să fie „prima noastră preocupare,” cum se face că nu observăm lucrul elementar că redeșteptarea este produsă de o *strigare*, strigarea de la miezul nopții? Cum se face că nu observăm că ea se referă la Nunta Mielului? Cum se face că sfidăm, batjocorim și izolăm pe cei care ne spun că Domnul a trimis deja solia foarte prețioasă pentru trezirea bisericii, și că ea trebuie neapărat să ajungă la popor, înainte ca Nunta să poată avea loc?

Solia de trezire nu este lăsată nici astăzi să ajungă la popor. „Cei mici” sunt împinși de la spate să se roage pentru trezire, fără să li se permită să audă solia de trezire. Oamenii cu nume din adunarea poporului de astăzi interceptează solia, și perpetuează astfel revolta lui Core, Datan și Abiram, când oamenii cu nume din adunarea poporului de atunci au crezut că ei știu mai bine decât profetul Domnului care este drumul de urmat. Și care era planul lor mai bun? Să se întoarcă în Egipt.

Exact aceasta este tragedia pe care o trăiește astăzi acest popor.